

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Упанишади на Атхарва Веда](#) • [Упанишади на Анапурна](#)

Анапурна Упанишад

Анапурна Упанишад

, превод от д-р А. Г. Кришна Уориър,

публикувано от Теософското издателство, Ченай.

Ом! О, Деви, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно, о, вие, достойни за
поклонение!

Нека се насладим на срока на живота, отреден от Девите,
хвалейки ги с непоколебимо тяло и крайници!
славният Индра

ни благослови! Нека всезнаещото Слънце

! Нека Гаруда, гръмотевицата за злото, ни благослови!

Нека Брихаспати ни дари благополучие!

Ом! Нека има мир в мен!

Нека има мир в обкръжението ми!

Нека има мир в силите, които действат върху мен!

I-1-2. Царят на йогите, Нидагха, се поклони (като жезъл) пред Рибху, този превъзходен познавач на Брахман. Тогава, изправяйки се, този аскет с уважение каза: „Научи ме на истината за Аза; чрез какъв вид обожание си постигнал това състояние, о, Брахмана?“

I-3-4. Научи ме на онази велика наука, която дава суверенитет над империята на еманципацията. „Добре си се справил, Нидагха! Чуй вечната наука, чрез знанието на която единствено ще бъдеш освободен живот. Поместен в Ом, който обгръща Корена на явленията (Брахман), поддържащ сричката „ейм“,

I-5-7. „Вечно блаженство, независимо („хрим“), прочуто, с струящи ударения („сах“), владетелят на света („шрим“), Махалакшми, (едновременно) желание („клим“), удовлетворение и човечност, е божествената Анапуерна.“ „Умолявах я, използвайки прочутото и квинтесенциално заклинание от 27 срички, култивирано от множество жени аскети“,

I-8. „А именно, ейм, хрим, сах, шрим, клим, аум намо бхагаватяннапурне мамабхилашитама аннам дехи Сваха.“ [Поздрав, о, божествена Анапуерна, дарувай храната, която желая]: „Така бях наставлен от баща си. Оттогава нататък се утвърдих в (тази) дисциплина, упорствайки в дейностите на моето положение (в живота) и се отдадох на ежедневното практикуване на това заклинание.

“ I-9. „Когато минаха много дни така, пред мен се появи Анапуерна с широко отворени очи, а лотосовото ѝ лице сияеше от усмивка.“

I-10. „Виждайки я, аз се поклоних на земята и (след това) се изправих със скръстени ръце. „Е, дете, справи се добре; поискай от мен благодат, не се бави.“

I-11. О (Нидагха), най-добър от мъдреците! Така скрит от широко отвореното (божество) аз проговорих: „О, дъще на планината, нека истината за Аза осени в ума ми.“

I-12. Казвайки „да бъде така“, тя изчезна тогава и там.“ Тогава, чрез възприятието за многообразието на света, в мен възникна идеята (мати). I-14.

Поради второто, атрибутът на агентивност, пребиваващ в Аза, изглежда реален.

I-13. Заблудата се проявява петкратно; тя ще бъде изложена по-късно. Поради първата заблуда, Джива и Бог изглежда имат различни форми.

I-15. Четвъртото приема световната причина (Бог) за променлива. Петата заблуда приписва реалността на света, различен от неговата причина. Тогава в ума проблясва и прекратяването на петкратната заблуда.

I-16. От този момент, спонтанно, умът ми се асимилира с Брахман. О, Нидагха, нека и ти така получиш знание за реалността.

I-17. Със смирение и уважение (Нидагха говори на Рибху: предай ми, имайки вяра (в теб), несравнимата наука за Брахман.

I-18. Доволен, Рибху каза: „да бъде така“. Ще ти предам знанието за реалността, о, безгрешен. Бъди могъщ посредник, пламенен наслаждаващ се и велик отречен. След като изследваш това собствената си истинска природа, бъди щастлив.

I-19. „Аз съм Брахман, вечно проявен, чист, първи, безкраен; няма място за и най-малкото занимание с нещо друго“ - така мисли, станал безупречен; постигне Нирвана (постоянен мир), като пречистиш и успокоиш всички движения на ума.

I-20. Знай, че нищо от нещата, които се виждат тук, не е там; всичко е като „града в небето“ и „водата в пустинята“.

I-21. От друга страна, това, което никъде не се вижда, изобщо не е дадено (като обект); отвъд обхвата на шестото чувство, ума, о, мъдрецо - асимилирай се с Това.

I-22. Схващане: Аз съм Това, което е неразрушимият, безкраен, Дух, Азът на всичко, цялостен, изобилен, изобилен и безчастен.

I-23. Поради абсолютното съзерцание на отсъствието (или *nihil*), когато умът намалява, се получава състоянието на битието-в-общ (сатта-саманя), на това, чиято същност е неквалифицираното съзнание.

I-24. Със сигурност, лишено от всякакъв обективен оттенък, когато съзнанието (чит) отшумява, настъпва изключително прозрачното битие-в-общ, което прилича на небитие.

I-25. За освободения Аз, както въплътен, така и безплътен, със сигурност се случва това крайно възприятие, известно като състояние-отвъд-четвъртото.

I-26. О, безгрешен, това се случва в случая на познаващия както когато се е издигнал от Концентрацията (Самадхи), така и когато е установен в нея; роден от осъзнаване, това не се случва само за невежия.

I-27. Всички колебания между състоянията на разсъждение и т.н., изчезнали отдавна, лицето му Потопен в прекрасната светлина на брахманското блаженство, (мъдрецът) постига благословеното състояние единствено чрез правилно знание.

I-28. Вътрешният хлад (спокоен покой) на този, който възприема това множество гуни като не-Аз, се нарича Концентрация.

I-29. Стабилният ум е празен от скрити импулси; същото е (състоянието на) съзерцание. Същото е и Самотата. Освен това, това не е нищо друго освен вечно бездействие.

I-30. Казва се, че умът с отслабени скрити импулси е насочен към най-висшето състояние. След това, умът, без такива импулси, достига статута на не-действащ.

I-31. От друга страна, въображението на ума, че е действащ, е изпълнено със скрити импулси; то причинява всички страдания; следователно отслабени скрити импулси.

I-32. Когато въображението за единство с всички обекти е психически

отхвърлено, поради постоянното му интровертно състояние, всички неща се разтварят в празно пространство.

I-33. Както тълпите на пазара, макар и активни, са все едно несъществуващи (за наблюдателя), когато той не е свързан (с тях), така и за познаващия селото е като гора.

I-34. Бидейки вътрешно отдръпнат, познаващият, независимо дали спи, е буден, ходи или чете, съзерцава града, провинцията или селото, сякаш не са нищо друго освен гора (т.е. с пълно безразличие).

I-35. След като вътрешната прохлада е спечелена, светът е хладен. За тези, обгорени от вътрешна жажда, светът е в пламъци.

I-36. За всички (неосвободени) същества това, което е вътре, се проектира навън.

I-37. Но обичащият вътрешния Аз, макар и да действа чрез органите на действие, не е засегнат от радост и скръб; за него се казва, че е концентриран.

I-38. Този, който, като нещо естествено, а не от страх, вижда всички същества като свой собствен Аз, а притежанията на другите като буци пръст, само той вижда правилно.

I-39. Нека смъртта дойде сега или в края на циклите; той остава неопетнен като злато (паднало) в калта.

I-40. Помислете в ума си: кой съм аз? Как се случва всичко това? Как се случват смъртта и раждането? Така (разглеждайки) ще спечелиш голямата полза (от изследването).

I-41. Умът ти ще се отърси от (дискурсивната) си форма и тихо ще намери покой, щом чрез изследване разбереш истинската си природа.

I-42. О, Брамин, твоят ум, излекуван от трескавостта си, вече не потъва в емпирични дейности, както слонът не потъва, в кухнята, направена от копитото на крава.

I-43. Но дребнавият ум, о, Брамин, потъва във всяка дребна работа, точно както очукан комар, във водата, събрана в кухнята, направена от копитото на крава.

I-44. О, най-добър от аскетите, доколкото всички обекти са лесно отречени, остава само върховният Аз, трансцендентната светлина.

I-45. Докато всички обекти не бъдат отречени, Азът не е спечелен. Това, което остава след отричането на цялото обективно многообразие, се нарича Азът.

I-46. Следователно, за да осъзнаеш Аза, отречи се от всичко. След като отхвърлиш всички (обекти), асимилирай се с това, което остава.

I-47. Всеки обект, който се вижда в света около нас, е само вибрацията на Съзнанието, той не е нищо постоянно.

I-48. О, брахмане, с термина Самадхи (Концентрация) мъдрите обозначават трансцендентално разбиране, което е концентрирано, вечно успокоено и е осъзнато за нещата такива, каквито са.

I-49. Терминът Концентрация обозначава стабилното, подобно на планина състояние (на аз-а), което е невъзбудено, неегоистично и несвързано с дуалности.

I-50. О, Брамин, това обозначава свършения поток на ума, който е сигурен, без избор и безцелно.

I-51. Най-добрите от познавачите на Ведите, великите, постигат това четвърто и стабилно възприятие, което се формира единствено чрез част от светлината на Духа.

I-52. (То) е настанено в сърцето на всички неща и не е съвсем различно от безсънния сън, когато умът и егото се успокояват.

I-53. След ликвидиране на ума с ума, това състояние - това върховно божествено тяло на блаженството - се постига автоматично.

I-54. Оттам следва заличаването на всички копнежи за обекти; след това изгрява благоприятната и превъзходно сияйна светлина и тогава, в случая на най-добрите, поради влиянието на равномерното съзнание (се случва) неописуемата трансформация в субстанцията на Аза.

I-55. Наистина пряко преживяван като Бог на боговете и Аз на всички същности, движещ се и неподвижен е тази тотална и безкрайна реалност на Аза, обитаваща бързо развиващия се ум, който е успокоен външно.

I-56. Непривързаният, стабилен и контролиран ум не се проявява в световите; привързаният ум, макар и подложен на продължителни аскетизми, е сякаш напълно обвързан.

I-57. Човекът, свободен от вътрешно прилепване, чийто ум се спира на блаженството (Брахман), може да действа или да не действа външно; никога не може да бъде нито агент, нито преживяващ.

II-1. Нидагха: Какво е привързаността? Какъв вид тя води до човешко робство? И какъв вид тя се казва, че освобождава? Как се лекува тази (привързаност)?

II-2. (Рибху): Въображението, игнорирайки напълно разликата между тялото и въплътения (Аз) - изключителната вяра в тялото - е привързаността, за която се казва, че обвързва.

II-3. Всичко това е Аз: какво да търся тук и какво да избягвам? Знайте, че това е позицията на непривързаност, която Дживанмукта насърчава.

II-4. Аз не съм; никой, освен мен, не е; нито това, нито не-другото съществува. Това (отношение) се казва, че е непривързаност, винаги поддържащо „Аз съм Брахман“.

II-5. Той не одобрява бездействието; нито се придържа към дейности. Той, отричащият се, е превъзходно уравновесеният (в мироглед); за него се казва, че е непривързаният.

II-6. Този, който мислено, а не само в конкретния акт, се отказва от плодовете и т.н. на всичките си дейности - този адепт се нарича непривързан.

II-7. Въображенията и многобройните дейности, произтичащи (от тях), се лекуват тук чрез неотдаване на въображението; по този начин се насърчава благополучието.

II-8-9. Умът, който не се придържа към действия, мисли и неща, към скитания и отчитане на времето, а почива само в Съзнанието, не намирайки наслада никъде, дори когато е обърнат към някои обекти, се наслаждава на Аза.

II-10. Нека извършва или не цялата тази емпирична дейност; правейки или не правейки, истинското му занимание е Самонасладата.

II-11. Или, отказвайки се дори от този обективен елемент, като стабилизирано Съзнание, успокоената Джива пребивава в Аза като сияен скъпоценен камък.

II-12. Спокойното състояние на отслабения ум, свободен от всякакви обективни съотношения, се нарича дълбок сън в будност.

II-13. Това състояние на дрямка, о, Нидагха, напълно развито чрез практика, се нарича Четвърто от най-добрите познавачи на Истината.

II-14. След като постигне неразрушимия статус в този четвърти етап, човек достига неблажено равновесие (така да се каже), чиято природа е неизменно възхитителна.

II-15. Оттам, издигнат над всички относителности, като неблажество и велико блаженство, вечният Йогин, достигайки състоянието отвъд четвъртия, се нарича освободен.

II-16. С разхлабени всички връзки на раждането и разтворени всички тамастични идеи, великият мъдрец (пребивава) като блажено същество на върховния Аз като солена кристал във вода.

II-17. Това, което е трансемпиричната и емпирична реалност, присъстваща в (контрастните) възприятия на материалното и съзнателното, е същността;

Брахман се нарича това.

II-18(a). Робството е обхванато от обекта; при освобождаването от него се казва, че настъпва освобождение.

II-18(b)-19. Почивайки в това ненапрегнато преживяване, разграничени във връзката между субстанцията и възприятието, пребивавате; така човек постига (мира) на дълбокия сън. Това се развива в Четвъртото; съсредоточете погледа си върху Това.

II-20. Азът не е нито груб, нито фин; нито проявен, нито скрит; нито духовен, нито материален; нито небитие, нито битие.

II-21. Това недвойствено, неразрушимо, което се е превърнало в обект, основа на ума и всички сетивни органи, не е нито „аз“, нито друг; нито едно, нито много.

II-22. Тази истинска радост (изживявана) във връзката между обекта и възприятието е трансценденталното състояние; следователно то е, така да се каже, нищо (само по себе си).

II-23. Освобождението не е на върха на небето; не е в долния свят; не е на земята. Смъртта на ума, в която всички желания пресъхват, се счита за освобождение. II-25. Самото неочистване на ума го свежда до състояние на огромно преселване; самото му очистване, от друга страна, се казва, че е освобождение. II-26. Какво е робство и какво е освобождение по отношение на Аза, който надхвърля всички неща или който прониква във всички форми? Мислете свободно. II-27. Обичайки Духа, издигнат над всички надежди, пълен, свят в ума, спечелил несравнимото състояние на покой, той не търси нищо тук. II-28. Той се нарича Дживанмукта (Освободен в живота), който живее, непривързан, в чистото Същество, което поддържа всичко, несъмнения Дух, който е Азът.

II-24. С мисълта, вътре, „нека имам освобождение“, умът изниква; това светско робство е здраво в ума, развълнуван от мисъл.

II-29. Той не копнее за това, което предстои; не разчита на настоящето; не помни миналото; въпреки това върши цялата работа.

II-30. Винаги непривързан към онези, които се вкопчват в него; отдаден на преданите; той е суров, така да се каже, към суровите.

II-31. Дете сред деца; възрастен сред възрастни; смел сред смелите; младеж сред младите; оплакващ сред онези, които оплакват;

II-32. Непоколебим, блажен, изискан, със свята реч, мъдър, прост и сладък; никога не се самосъжалява;

II-33. Чрез дисциплина, когато пулсирането на жизнените дихания спре, умът е напълно разтворен; безличното блаженство (Нирвана) остава;

II-34. Откъдето всяка дискурсивна реч се връща обратно. С унищожаването на всички негови умствени конструкции, този (брахмически) статус пребъдва.

II-35. Тук е върховният Аз, чиято същност е светлината на Съзнанието без начало или край; мъдрите смятат тази светла увереност за правилното знание.

II-36. Пълнотата, дължаща се на знанието „целият свят е само Аз“, е правилната мярка за Себереализация навсякъде по света.

II-37. Всичко е само Аз; какви са (емпиричните) състояния на битие и небитие? Къде са избягали те? Къде са тези понятия за робство и освобождение? Това, което се откроява, е само Брахман.

II-38. Всичко е едното върховно Небе. Какво е освобождение? Какво е робство? Това е великият Брахман, установен могъщо, с разширена форма; двойствеността е изчезнала далеч от Него; бъди ти, себе си, само Азът.

II-39. Когато формата на дърво, камък и плат се види правилно, няма дори сянка на разлика; склонен към въображението (за различията), къде си ти?

II-40. Тази нетленна и спокойна същност, (присъстваща) в началото и края на нещата и на самия теб, винаги бъди Това.

II-41. С умствени разграничения на дуалност и недуалност и заблуди за старост и смърт, единственият Аз блести в своите фази (атмабхих), точно както морето, в своите (фази на) вълни. II-43. Умствените наслади са врагове на този, който е мислил обширно; те не го трогват ни най-малко, точно както лекият бриз не помръдва и хълм. II-44. „Множеството съществува в различни въображения, не всъщност, вътре; точно както няма нищо друго освен вода в езеро“ - човек, изпълнен с тази единствена сигурност, се нарича освободен; този, който е възприел Реалното. III-1. (Нидагха): Каква е природата на освобождението без тяло? Кой е великият мъдрец, който го притежава? Прибягвайки до коя Йога, той е постигнал този върховен статус? III-2. Рибху: В района на Сумеру, известният мъдрец Мандава, прибягвайки до Истината (предадена от) Каундиня, се е освободил в живота.

II-42. Какво удоволствие от желаните (плодове) може да смути този, който пребивава непоколебимо, винаги свързан в мисълта с чистия Аз, който отсича дървото на опасностите, със статута на върховно блаженство?

III-3. След като е постигнал статуса на Дживанмукти, този най-изтъкнат познавач на Брахман, този велик мъдрец, някога е решил да отдръпне всичките си сетивни органи (от съответните им обекти).

III-4. Той седеше в поза лотос, с полузатворени очи, бавно избягвайки контакти (с обекти), външни и вътрешни.

III-5. След това той, с безгрешния си ум, (размишляваше върху) (степената на) стабилност на ума си: „ясно е, че макар и отдръпнат, този мой ум е изключително неспокоен“.

III-6. Той се скита от кърпа към гърне и оттам към голяма каруца. Умът се скита сред обектите, както маймуна прави от дърво на дърво.

III-7. Петте отвора, очи и т.н., известни като сетивни органи на познанието, аз наблюдавам внимателно с ума си.

III-8. О, вие, сетивни органи! Бавно се откажете от настроението си на възбуда. Ето ме, божественият духовен Аз, свидетелят на всичко.

III-9. С този всезнаещ Аз разбрах (природата на) очите и т.н. Аз съм напълно в безопасност и в мир. За щастие съм безстрашен.

III-10. Непрестанно почивам в моя Аз, Четвъртия; Моите жизнени вдишвания, неговите продължения, всички, в надлежния си ред, са утихнали вътре.

III-11. (Аз съм) като огън с многобройните си пламъци, когато горивото е изразходвано; то пламна, но сега е угаснало - пламтящият огън наистина е угасен.

III-12. След като съм напълно пречистен, аз оставам уравновесен, наслаждавайки се на всичко еднакво, сякаш. Буден съм, макар и в дълбок сън; макар и в дълбок сън, аз съм буден.

III-13-14. Прибягвайки до Четвъртия, аз оставам в тялото със стабилно състояние, като съм изоставил, заедно с дългата нишка на звука, достигаща до ОМ, обекти във всичките три свята, създадени от въображението.

III-15. Като птица, за да лети в небето, напуска мрежата (в която е била оплетена), великият мъдрец се отървава от (своята) идентификация със

сетивните органи; след това (той се отървава) от осъзнаването си за крайниците, което е станало илюзорно.

III-16. Той е спечелил знанието на новородено бебе; сякаш въздухът би се отказал от силата си да вибрира, той е прекратил склонността на съзнанието да се привързва към обекти.

III-17. След това, постигайки безусловното състояние на Съзнание - състоянието на чисто Битие - прибъгвайки (така да се каже) до състоянието на безсънна дрямка, той е останал неподвижен като планина.

III-18. Постигайки стабилността на безсънния сън, той е постигнал Четвъртото; макар и отишъл отвъд блаженството, (той е) все още блажен; той е станал едновременно битие и небитие.

III-19. Тогава той става това, което е отвъд дори обхвата на думите, което е нигилът на нихилиста и Брахман на познаващите Брахман;

III-20. Което е чистото безупречно познание на познаващите познанието, Пуруша на Санкхите и Ишвара на йогините;

III-21. Шива на Шивагамите; Времето на онези, които утвърждават единствено Времето (като основен принцип); окончателната доктрина на всички Шастри и това, което е в съответствие с всяко сърце;

III-22. Което е Всичко, всепроникващата Реалност, Истината. Той е станал Това, неизказаното, неподвижното, осветителят дори на светлините;

III-23. Принципът, чието единствено доказателство е нечие преживяване на Него - той е останал като Това.

III-24. Това, което е неродено, безсмъртно, безначално и Първото безупречно състояние, цялостно и безпристрастно - той е останал като Това; състояние по-фино от това на небето. В един миг той е станал свещеният Бог.

IV-1. Има ли Дживанмукта характеристики като силата да лети в

пространството и т.н.? Ако е така, велики мъдрецо, тя не присъства в усъвършенствания човек (описан по-горе).

IV-2. О, Брамин, непознаващият Аза, все още в робство, постига (силите) да лети в пространството и т.н., чрез (специфични) вещества, заклинания, практики и сили на времето.

IV-3. Това не е грижа на Себепознаващия. Този, който има удовлетворение в себе си, никога не копнее за (феномените на) незнанието.

IV-4. Всички обекти, които присъстват в света, са (считани за) от материята на незнанието. Как може великият Йогин, който е разсеял незнанието, да се потопа в тях?

IV-5. Който и объркан човек или човек с малко разбиране да желае, групата от йогически сили ги постига, една по една, чрез установени практики, инструментални за тях.

IV-6. Вещества, заклинания, действия, приложени в (правилното) време, дават йогически сили напълно. Нищо от тях не издига човека до статута на Бог.

IV-7. Само под влияние на някакво желание човек работи за чудотворни сили. Съвършеният човек, който не търси нищо, не може да има някакво желание.

IV-8. Когато всички желания пресъхнат, о, мъдрецо, Азът е спечелен. Как може безмозъчният (мъдрец) да желае чудотворни сили?

IV-9. Човекът, освободен в живота, не би се изненадал, ако слънцето излъчваше хладна светлина, луната - парещи лъчи или огънят пламтеше надолу.

IV-10. (Целият свят) е наложен върху върховната Реалност, Земята, както змията е върху въжето. Не се събужда любопитство по отношение на тези наложени чудеса.

IV-11. Онези, които наистина са познали това, което трябва да се знае, и са се освободили от всички привързаности, чийто интелект е велик, възлите на чиито

сърца са прерязани, са свободни, макар и да живеят в тялото.

IV-12. Мъртъв е умът на този, който е неподвижен в радост и скръб и когото нищо не изтръгва от равенство, както диханията не раздвижват могъща планина.

IV-13. Мъртъв е умът на този, който е необезпокояван от опасност, безсилие, енергия, веселие, скука или голяма радост.

IV-14. Унищожението на ума е двойно - определено и неопределено. В (състоянието на) освобождение в живота то е определено; в това на безтелесното освобождение то е неопределено.

IV-15. Присъствието на ума води до скръб; неговото унищожаване насърчава радостта. Отслаби съществуващия ум и доведи до неговото унищожение.

IV-16. Природата на ума, знай, е глупост, о, безгрешен! Когато това погине, истинската същност на човека, безумието, е (спечелена).

IV-17. Умът на освободения в живота, притежаващ качества като дружелюбие и т.н., е богат на благородни импулси; той никога не се преражда.

IV-18. Това „унищожение“ на ума на Дживанмукта е определено; Нидагха, с безтелесното освобождение идва неопределено унищожение.

IV-19. Освободеният в безтелесността е този, който осъзнава безчастния Аз; неговият ум, обиталище на всички превъзходни качества, какъвто е бил, се разтваря.

IV-20-21. В това върховно свято, безупречно състояние на безтелесно освобождение, белязано от „безсъзнание“, в това състояние на неопределено разрушение на ума, просто нищо не остава, нито качества, нито тяхното отсъствие; нито слава, нито нейното отсъствие; нищо (каквото и да е) от света;

IV-22. Нито изгрев, нито залез; нито усещания за радост или гняв; нито светлина, нито тъмнина; нито здрач, ден, нито нощ; нито битие, небитие, нито централно място бележат състоянието (на безтелесното освобождение).

IV-23. Просторното състояние на онези (които са освободени в безтелесното освобождение), които са отишли отвъд интелекта и помпозността на светския живот, е като небето, обиталището на ветровете.

IV-24. Великите (Дживанмукти), чиито тела са финият етер, се безтелесни там (в състояние на безтелесно освобождение); всичките им страдания са излекувани; те са нематериални; напълно неподвижни, обездвижени в блаженство, отвъд Раджас и Тамас. В това състояние разтварят остатъците от ума си.

IV-25. О, велики мъдрецо Нидагха, избави ума си от всички скрити наклонности; концентрирай ума си енергично и премини отвъд всички умствени конструкции.

IV-26. Тази вечно самосияеща Светлина, осветяваща света, е единственият свидетел на този свят, Азът на всички, чистият Един.

IV-27. Като масиран Разум, Тя е основата на всички същества. Този недвойствен Брахман, характеризиращ се с истина, знание и блаженство, е обект на познанието.

IV-28-29. Мъдрецът изпълнява дълга си с осъзнаването: „Аз съм единственият Брахман“; (Брахман е) основата на всичко, недвойствен, върховен, вечен, на същността на битието, интелигентността и блаженството, отвъд обхвата на словото и ума.

IV-30. Там не блесят формите на луната и слънцето; ветровете не духат; и никой от боговете (не е там). Само тази божественост блести като същество, чисто само по себе си, свободно от раджас.

IV-31. Възелът на сърцето е разцепен; всички съмнения са разсечени. Всичките му действия намаляват, когато Той, който е едновременно тук и отвъд, бъде видян.

IV-32. В това тяло са птиците, наречени Джива и Господ, които живеят заедно. От тях Джива яде плодовете на действието, а не великият Господ.

IV-33. Сам като Свидетел, без участие, великият Господ блести Сам от Себе Си. Чрез Мая се установява разликата между тях. Духът е различен от Своята форма; тъй като не намалява, Духът е неразличен (от всички обекти).

IV-34. Тъй като единството на Духа се установява чрез разсъждение и средствата на правилното знание, след като това единство е всеобхватно познато, човек вече не скърби; нито е заблуден.

IV-35. Имайки сигурното знание „Аз съм основата на целия свят, солидната Истина и Знание“, мъдрецът може да разсее (цялата) скръб.

IV-36. Тези, чиито недостатъци са (всички) са били отслабени, осъзнават в собствените си тела Свидетеля на всички, чиято същност е самосветещото Същество; не онези други, които са обхванати от Мая.

IV-37. Познавайки само Него, нека интелигентният Брахмана изгради мъдрост; нека не се спира на множество думи, които само водят до словесна умора.

IV-38. След като е усвоил знанието за Брахман, нека живее само в детско подобие. След като е усвоил както знанието за Брахман, така и детското подобие, мъдрецът притежава Аза.

IV-39. Познайте елементарното тяло като семето на пълзящото растение на самсара (преселващия се живот) с неговите огромни кълнове, добри и зли, чиито потенциали са латентни (в тялото).

IV-40. На това тяло семето е умът, съобразяващ се с желанията; то е обвивка от активни и спокойни настроения, ковчеже, съдържащо скъпоценния камък на болката.

IV-41. Дървото на ума има две семена; едното е вибрацията на жизнения дъх; другото - упорито въображение.

IV-42. Когато жизненият дъх, възбуден от нервни контакти, вибрира, умът веднага се трансформира в маса от усещания.

IV-43. Това всепроникващо осъзнаване се събужда от вибрацията на жизненото

дишане. По-добре е да се потисне осъзнаването (на обектите); по-малко вредна е вибрацията на жизненото дишане и т.н.

IV-44. За умствен мир йогините потискат жизнените дишания чрез контрол на дишането, медитация и практики, продиктувани от разсъждения.

IV-45. Познайте върховната причина, даваща плода на умствения мир: (а именно) радостното Самопребиваване на познанието, което е известно като контрол на дишането.

IV-46. Казва се, че латентното впечатление се състои в улавянето на обект (чрез силата на) вкоренено въображение, въпреки всички съображения за причина и следствие.

IV-47. Отхвърляйки всичко и не си представяйки нищо, било то да бъде избрано или отхвърлено, умът остава (сам по себе си); сега умът е нероден.

IV-48. Бидейки непрекъснато свободен от латентни впечатления, когато умът престане да размишлява, възниква безсъзнание, което дава върховно спокойствие.

IV-49. Когато не си представяме нито един аспект на обектите в света, как може умът да се роди в празното небе на сърцето?

IV-50. Концепцията за отсъствието на нещо се основава на неговото небитие; безсъзнанието се постулира по отношение на обекта-като-такъв.

IV-51. Умът, пребиваващ хладнокръвно в себе си, след вътрешното отхвърляне (на всички обекти), макар и в модификации, (все още) се счита, че има формата на небитие.

IV-52. Наистина се считат за освободени в живота онези, чиито латентни, ненасладени впечатления са като пържени семена, неспособни да покълнат повече. IV-60. Поради липсата на скрити впечатления в ума, когато нищо не е въобразено, той остава стабилен с познания, подобни на тези на децата и немите.

IV-53. Умовете им са придобили формата на Сатва; те са отишли отвъд далечния бряг на знанието; казва се, че са безмозъчни. С падането на телата им те стават подобни на небето.

IV-54. Поради отхвърлянето на обектите, както вибрациите на жизнените дихания, така и скритите впечатления бързо загиват, както дърво, чийто корен е отсечен.

IV-55. В това състояние на познание, каквото и да се явява или като преживяно преди, или като съвсем ново, трябва да бъде щателно заличено от всеки, чието знание е стабилно.

IV-56. Огромният преселващ се живот се дължи на неуспеха да бъдат заличени; напротив, освобождението се счита за просто тяхното заличаване.

IV-57. Бъдете нематериални (духовни), отхвърляйки всички удоволствия и познания.

IV-58. Знанието зависи от състоянията на обектите; този, който няма знание, е некогнитивен, въпреки че извършва сто действия; той се смята за неинертен.

IV-59. Казва се, че е освободен в живота, чиято ясна сфера на емоциите не е по никакъв начин засегната от обектите; Неговото знание е духовно. IV-61. Сега мъдрецът вече не е засегнат; защото той прибегва до необятното интелигентно незнание (в обективен режим). IV-62. Чрез концентрацията на безмодалността, отхвърляйки всички скрити впечатления, той става едно с нея; в Безкрайното дори това се разтваря. IV-63. Въпреки че стои, ходи, докосва, мирише, интелигентният мъдрец, лишен от всякакво прилепване, се отървава от (колебаещи се) удоволствия и познанията (за частностите); той е в мир. IV-64. Безбрежен океан от превъзходства, той прекосява морето от страдания, защото прибегва до това виждане дори сред мъчителни дейности. IV-65. Лишено от всичко частно, безупречното, чисто Битие е една необятна същност - Която се счита за обиталище на (неизменното) съществуване. IV-66. Отхвърляйки разграничения като битието на времето, битието на миговете, битието на същностите, бъдете единствено посветени на чистото Битие. IV-67. Съзерцавайки само едно неквалифицирано универсално Същество, бъди вездесъщ, пълен, върховно блажен, изпълващ цялото пространство. IV-68.

Първобитният немислим Статус, без начало и край, който остава на ръба на универсалното Същество, е безпричинен. IV-69. Познанията се разтварят там. То остава отвъд възможността за съмнения. Човек, който достигне Това, не се връща повече към болките. IV-70. То е причината на всички същества; самото то няма причина. То е квинтесенцията на всички същности; нищо не е по-квинтесенционално от Него. IV-71. В това огромно огледало на Интелигентността всички тези възприятия за обекти се отразяват така, както дърветата на брега се отразяват в езерото.

IV-72. Това е чистата, незамъглена Истина на Аза; когато това е познато, умът се успокоява. След като чрез знание сте спечелили Неговата същност, вие ставате наистина свободни от страха от самсара.

IV-73. Чрез прилагането на лекарствата, споменати от мен за причините за страданието, се постига този (върховен) статус.

IV-74-75. О, познавач на Истината! Ако чрез мъжествено усилие насилствено избягваш скритите впечатления и се установяваш, съвсем сам, в този неразрушим статус, дори за миг, на самия връх на вселенското битие, е, в този момент го постигаш напълно;

IV-76. Или, ако усърдно култивираш статуса на вселенското битие, този статус ще постигнеш с малко по-големи усилия.

IV-77. Нидагха, ако останеш медитиран върху принципа на познанието, чрез (още) по-големи усилия ще спечелиш този възвишен статус.

IV-78. Или, господине, ако се стремиш да се освободиш от скрити впечатления (знай), че докато умът не се разтвори, скритите впечатления също не се отслабват.

IV-79. Докато скритите впечатления не се отслабват, умът не се успокоява; докато не се спечели знанието за истината, откъде може да дойде умственото спокойствие?

IV-80. Докато умът не е спокоен, Истината не може да бъде позната; докато не се постигне знанието за Истината, откъде може да дойде умственото спокойствие?

IV-81-82. Познанието за Истината, унищожаването на ума, отслабването на скритите впечатления - (тези) взаимно се причиняват едно друго; те наистина са трудни за постигане. Затова, отхвърляйки далеч от себе си желанието за удоволствие, култивирайте тази триада.

IV-83. Възвишени! Търсени дълго и едновременно, отслабването на скритите впечатления, знанието (за Истината) и унищожаването на ума се считат за ефективни.

IV-84. Чрез тези три, култивирани правилно, твърдите възли на сърцето се разбиват без остатък, както и нишките им, когато лотосовите стъбла се смачкат.

IV-85. Познаващите истината знаят, че контролът на дишането съответства на избягването на скритите впечатления; следователно, практикувайте и това последно, чрез контрол на дишането.

IV-86. Като избягва скритите впечатления, умът престава да съществува; също и като възпрепятства вибрациите на жизнения дъх (той го прави); Правете (едното или другото) както пожелаете.

IV-87. Чрез постоянната практика на контрол на дишането, упражняването на разсъждение, преподавано от учителя, практикуването на йогически пози и регулирането на диетата, вибрацията на дишането се възпрепятства.

IV-88. Чрез поведение без привързаност, избягване на съзерцанието на раждането (и емпиричния живот) и възприемането на упадъка на тялото, скритите впечатления престават да действат.

IV-89. Вибрацията на жизнения дъх е наистина същата като вибрацията на ума. Интелигентният човек трябва да се стреми усилено да победи вибрациите на жизнения дъх.

IV-90. Без здраво разсъждение е невъзможно да се победи умът. Прибягвайки до чисто познание и отхвърляйки привързаността, бъдете непоколебими.

IV-91. О, великодушни! Пребъдвайте единствено в сърцето, съзерцавайки без представи девствения, единствен, несравним и несъмнен статус на познанието без обекти; но извършвайте действие, след като сте постигнали статуса на бездействие в пламъка на спокойната слава.

IV-92. Човекът, който чрез разсъждения, колкото и малка да е, е убил ума си, е постигнал целта на живота си.

V-1. Казва се, че е мъртъв онзи, чийто ум не е отдаден на изследване, когато ходи или стои; когато е буден или спи.

V-2. Знайте, че Духът-в-себе си е от природата на светлината на правилното

знание. Той е безстрашен; нито покорен, нито депресиран.

V-3. Познаващият смила (каквато и) храна да яде - (независимо дали е) нечиста, нездравословна, осквернена чрез контакт с отрова, добре сготвена или застояла, сякаш е „сладка“ (т.е. обилна храна).

V-4. (Мъдрите) знаят, че освобождението е отказ от (всякаква) привързаност: нераждането е резултат от това. Откажете се от привързаността към обекти; бъди освободен в живота, о, безгрешен!

V-5. Привързаността се счита за нечисти впечатления, причиняващи реакции като радост и възмущение, когато търсените обекти са налице или отсъстват.

V-6. Чисто е впечатлението, скрито в телата на освободените в живота, което не води до прераждане и е неопетнено от въодушевление или депресия.

V-7. О, Нидагха! Болките не те потискат; радостите не те въодушевяват; изоставяйки робството на желанията, бъди непривързан.

V-8. „Неопределен от пространството и времето, отвъд обхвата на „е“ и „не е“, съществува само Брахман, чистият неразрушим Дух, неподвижен и единен; няма нищо друго“.

V-9. Така мислейки, с тяло едновременно присъстващо и отсъстващо, бъди (освободен), мълчаливият човек, еднороден, с неподвижен ум, наслаждаващ се на Аза.

V-10. Няма нито умствена материя, нито ум; нито незнание, нито Джива. Проявен е единственият Брахман, като морето, без начало или край.

V-11. Илюзорното възприятие на ума и т.н. продължава, докато чувството за „аз“ е свързано с тялото, обектите се бъркат със Аз-а и чувството за притежание, изразено като „това е мое“, се запазва.

V-12. Мъдреце! Илюзорните възприятия на ума и т.н. изчезват за този, който чрез интровертност вътрешно изгаря в огъня на Духа сухата трева, която е този троен свят.

V-13. Аз съм Азът, който е Духът; Аз съм безпристрастен. Нямам нито причина, нито следствие. Помнете своята необятна (безкрайна) форма; чрез паметта не се ограничавайте.

V-14. Чрез мантрата (заклинанието) на духовната наука, съзерцавана вътре в себе си, смъртоносната болест на жаждата намалява, както мъглата през есента.

V-15. (Мъдреците) твърдят, че най-добрата (форма на) отказ, а именно този на скритите впечатления, чрез знанието, е статусът на Самота, тъй като е чисто универсално Битие.

V-16. Където латентните впечатления остават в разтвор, има „дълбок сън“; той не води до съвършенство. Където впечатленията са без семена, има „Четвъртото“, което дава съвършенство.

V-17. Дори много малък остатък от латентни впечатления, от огън, дълг, болест и противници, от привързаност, вражда и отрова, влияе неблагоприятно на човека.

V-18. Когато семената на латентните впечатления бъдат консумирани и съобразени с универсалното Същество, със или без тяло, човек вече не участва в страдания.

V-19. Решението „Това не е Брахман“ е сборът от невежество, чието изчезване се състои в (противоположното) решение „това е Брахман“.

V-20. Брахман е Духът, Брахман е светът. Брахман е съвкупността от същества, Брахман съм аз самият, Брахман е противникът на Духа, Брахман са съюзниците и приятелите на Духа.

V-21. След като се осъзнае, че Брахман е всичко, човек наистина е Брахман! Човек изпитва вездесъщия Дух, който е мир.

V-22. Когато умът, водачът на невъзродените сетива, престане да действа по отношение на чуждото, безупречното, всепроникващо осъзнаване (което

остава), Брахман-Интелигентността, съм Аз.

V-23. Прибягвайте до този интелигентен Аз, след като сте отхвърлили всички спекулации, всяко любопитство, всяка страст на чувствата.

V-24. Така интелигентните същества, с пълно знание, уравновесени, с умове, освободени от всякаква привързаност, нито аплодират, нито осъждат живота, нито смъртта.

V-25-26. О, Брахмане, жизненото дишание има непрестанната сила на вибрация; то винаги се движи. В това тяло с неговите вътрешни и вътрешни страни, това издигащо се нагоре жизнено дишание е поставено отгоре; дъхът надолу също е подобен; само че е разположен отдолу.

V-27. Този най-добър контрол на дишането, който действа в експерта, независимо дали е буден или спящ - чуйте (разказ за) това за по-добро съществуване.

V-28. Пурака е контактът на тялото с издиханията нагоре, които се движат напред (от ноздрите) през пространството от дванадесет пръста.

V-29. Апана (низходящият дъх) е луната, която поддържа тялото в благополучие, о, добре дисциплинирани мъдреци! Възходящият дъх е слънцето или огънят, който вътрешно затопля тялото.

V-30. Прибягвайте до духовната идентичност на низходящите и възходящите дишания, която се намира близо до точката, където възходящият дъх намалява, а низходящият дъх се издига.

V-31. Прибягвайте до този духовен, неприкосновеностен Принцип, когато низходящият дъх е залязъл и за момент възходящият дъх все още не се е появил.

V-32. Прибягвайте до този духовен неприкосновеностен Принцип, на върха на носа, където се въртят дишанията, преди низходящият дъх да залязне, докато възходящият дъх го е направил.

V-33. Тези три свята са само привидност, нито съществуваща, нито несъществуваща; (последващият) отказ от всякаква загриженост за друг, твърдят мъдрите, е правилно знание.

V-34. Благородни Брамин! Дори тази привидност е изкривена от огледалото на ума. Следователно, отказвайки се и от това, се отървете от всички привидности.

V-35. Изкоренявайки този страшен демон на ума, вреден за същността на постоянството, останете това, което сте; бъдете непоколебими.

V-36. Духът, който е отвъд причината и следствието и е оприличен на (безграничното) небе, е неспособен да се противопостави на какъвто и да е (реален) обект; той остава в края на всички умствени процеси.

V-37. Удовлетворението (чувствано) в момента на желанието е причинено от самото това желание. Това удовлетворение трае само докато (се появи недоволство); затова отхвърлете желанието.

V-38. Намалете желанието до безжелание; нека представите спрат; нека умът прерасне в безсъзнание в процеса на вашия живот без привързаност.

V-39. Действайки чрез сетивните органи, свободни от (силата) на скритите импулси, подобно на небето, ти не би променил нищо, дори да има хиляди смущения.

V-40. Поради активността и бездействието на ума, емпиричният живот започва и отшумява. Чрез потискане на скритите импулси и жизненото дишане, намали ума до бездействие.

V-41. Поради активността и бездействието на жизнените дишания, емпиричният живот започва и отшумява. Чрез упражнения и приложение, намали го до бездействие.

V-42. Поради активните и пасивните фази на невежеството, дейностите започват и спират. Разтворете го (невежеството) насила, като спечелите учител и инструкциите на Шастрите.

V-43. Само чрез трепет на необективното знание или чрез потискане на жизнените дихания умът се свежда до безсъзнание; това е върховният статус.

V-44. Чрез възприятието на Брахман, непогрешимо насочено към него (блаженство), вижте това истинско блаженство, причинено от виждането на познаваемото (като Брахман).

V-45. Това наистина е нефиктивното блаженство, което умът не достига; то е свободно от упадък и растеж; нито се издига, нито залязва.

V-46. Умът на познаващия не се нарича ум; умът наистина е Истината на Духа. Следователно, в четвъртото състояние, той превъзхожда това състояние.

V-47. След като се отрече от всички умствени конструкции, уравновесен и със спокоен ум, бъди мъдрец, свързан с Йога на отречението, притежаващ както знание, така и свобода.

V-48. Върховният Брахман е това, което не се подчинява на никакъв акт на мислене. (Това е, което остава), когато умствените дейности напълно утихнат и всички маси от латентни импулси са ликвидирани.

V-49. Чрез постигане на правилно знание и чрез непрестанна концентрация, тези, които се просветляват в мъдростта на Упанишадите, са Санкхите, а останалите са йогините.

V-50. Това са йогините, опитни в йога, които след успокояване на дишанията чрез аскетични практики постигат състояние над страданията, безначално и безкрайно.

V-51. Това, което се изисква да бъде спечелено от всички, е безпричинното и неподвижно състояние; съзерцанието на единствената непроменима Реалност, контролът над дишанията, намаляването на ума.

V-52. Когато едно от тях е усъвършенствано, то помага за усъвършенстването на останалите (също). Жизнените дихания и умът на живите същества са едновременно протичащи.

V-53. Подобно на контейнера и съдържанието, те загиват, когато присъства само едното. Чрез самоунищожение те произвеждат най-добрите продукти, а именно освобождение.

V-54. Ако, оставайки непоколебими, отхвърлите всичко това чрез разбиране, тогава, при прекратяване на чувството за „аз“, вие самите сте върховният Статус.

V-55. Има само един велик Дух, който се нарича Битие; той е безупречен, равен, чист, свободен от чувството за „аз“.

V-56. Той блести само веднъж, чистият, вечно издигнатият, същият. Описва се с много имена, като Брахман, върховният Аз и т.н.

V-57. О, Нидагха, знаейки за творението „Аз съм Това“, след като съм направил това, което е трябвало да бъде постигнато, никога не мисля за миналото или бъдещето.

V-58. Вкопчвам се изцяло във визията, която е тук (и сега). „Това спечелих днес; ще постигна това красиво“ (нещо).

V-59. Не хваля; нито осъждам. Нищо друго освен аз-а не е никъде. Придобиването на доброто не ме радва; злото, което ме спохожда, не ме натъжава.

V-60. Мъдрецо, колебанието на ума ми е напълно успокоено; то е пръчка от всяка скръб. То е излекувано от всяка липса. То е спокойно. Затова съм здрав и необуздан.

V-61. „Това е приятел; това е враг; това е ум; това е непознат“ - този вид знание не ми хрумва, о, брахмане; никаква обич не ме докосва.

V-62. Освободен от всички скрити впечатления, умът е освободен от старостта и смъртта. Умът с присъщи му скрити впечатления е знание. Това, което трябва да се познае, е умът да се освободи от всички скрити впечатления.

V-63. Когато умът бъде отхвърлен, тази двойственост от всички страни се разтваря; но остава спокойният върховен Един, чист и необуздан.

V-64. Безкрайният, нероденият, неприявият, неостаряващ, спокоен, неотшумяващ, недвойствен, безначален и безкраен, който (въпреки това) е първото Разбиране.

V-65. Един, лишен от начало и край, изцяло дух, чист, всепроникващ, по-фин от небето; ти си този Брахман несъмнено.

V-66. Неопределен от пространство, време и т.н.; превъзходно чист, вечно възникнал, вездесъщ, този единствен Край е всичко във всичко; бъди ти този чист Дух. V

-67. „Всичко е това спокойно, лишено от начало, среда и край. Всичко е неродено, както Битието, така и небитието“ - така мислейки, бъди щастлив.

V-68. Аз не съм обвързан, нито освободен. Аз наистина съм необузданият Брахман. Аз съм свободен от дуалността. Аз съм битие, Интелигентност, блаженство.

V-69. Държейки далеч цялото множество обекти, бъди винаги отдаден на Аза, умът ти е напълно хладен.

V-70. „Това е добре; това не е!“ -- такова (чувство) е семето на твоята продължителна скръб. Когато тя изгори в огъня на безпристрастието, къде е поводът за скръб?

V-71. Първо увеличете мъдростта чрез запознаване с Шастрите и чрез търсене на компанията на святото.

V-72. Истинският, истински и върховен Брахман, превъзходно чист, вечен, без начало и край, е лекът за всички форми на преселващ се живот.

V-73. Така също Той не е нито груб, нито пространствен; нито осезаем, нито видим; Той е безвкусен и безмирисен; непознаваем и несравним.

V-74. Добре дисциплиниран (мъдрец)! За постигане на освобождение, човек трябва да медитира върху безтелесния Аз, който е Брахман - Битието на съзнанието и Блаженството без край - като „Аз съм (Това)“.

V-75. Концентрацията е произходът на знанието относно единството на Върховния и Джива. Азът, наистина, е вечен, вездесъщ, неизменен и безупречен.

V-76. Бидейки (но) едно, чрез Мая се разделя; не в Своята същност. Следователно само недвойственото е; няма многообразие, няма емпиричен живот.

V-77. Точно както пространството се нарича „Пот-пространство“ (и) „голямо пространство“, така, поради заблуда, азът се нарича Джива и Ишвара по два начина.

V-78. Когато всепроникващият дух свети винаги без прекъсване в ума на Йогина, тогава човек става свой Аз.

V-79. Наистина, когато човек съзерцава всички същества в собствения си Аз и своя Аз във всички същества, той става Брахман.

V-80. В състояние на концентрация, единен с Върховния, човек не съзерцава никакви същества; тогава човек е Единственият.

V-81. Първото ниво, пораждащо желанието за освобождение, е белязано от практикуването (на дисциплина) и непривързаността, дължащи се на интимност с Шастрите и компанията на светците.

V-82. Второто е белязано от изследване; третото от съзерцание с (всичките) му аксесоари; четвъртото е разтворителят, тъй като се състои в разтварянето на латентни впечатления.

V-83. Петото е възторженото; то е чисто когнитивно. Това е състоянието на Освободения-в-живота, който е, така да се каже, полубуден и полузаспал.

V-84. Шестото ниво е некогнитивно. То е състояние, подобно на дълбокия сън,

имащо природата на чисто и огромно блаженство.

V-85. Седмото ниво е (белязано от) уравновесеност, абсолютна чистота, нежност; то наистина е безусловно освобождение, неподвижното Четвърто Състояние.

V-86. Трансцендентното състояние отвъд Четвъртото, Нирвана по своята същност, е трансцендентното и развито седмо ниво; то не попада в обхвата на смъртните.

V-87. Първите три съставляват само будния живот; четвъртото се нарича сън (състояние), където светът, за съжаление, е подобен на сън.

V-88. Петото, съответстващо на огромно блаженство, се нарича дълбок сън. За разлика от него, шестото, което е некогнитивно, се нарича Четвърто състояние.

V-89. Най-превъзходното седмо ниво е състоянието отвъд Четвъртото, отвъд обхвата на ума и думите и се отъждествява със самосветецото Същество.

V-90. Ако поради оттеглянето (на когнитивните органи) в (себе си) не се възприема никакъв обект, (човек) наистина е освободен, несъмнено, от тази могъща еднообразност (на зрението).

V-91. „Аз не умирам; нито живея; бидейки предимно несъществуващ, аз не съществувам и. „Аз не съм нищо (освен) Дух“, така мислейки интелигентният Дживанмукта, не скърби.

V-92. „Безгрешен съм аз; неостаряващ и непривързан, с латентни впечатления, всички успокоени.“ Аз съм безпристрастен, (истинският) Дух-небе, така че мислейки си, той не скърби.

V-93. „Освободен от чувството за „аз“, чист, буден, неостаряващ, безсмъртен и спокоен (съм аз), всички привидности са утихнали за мен“, така мислейки си, че не скърби.

V-94. „Аз съм едно с Този, който обитава по върховете на тревата, в небето, в Слънцето, в човека, планината и боговете“, така мислейки си, че не скърби.

V-95. Отхвърляйки всички умствени конструкции за обектите, издигайки се високо над тях, се съсредоточете върху мисълта „Аз, свободният, съм върховният Брахман, който остава“.

V-96. Отвъд обсега на думите, освободен от затруднението на копнежа за обекти, невъзбуден дори от вкуса на климатичното блаженство, той се наслаждава в Аза сам.

V-97. Отказвайки се от всички действия, винаги доволен, независим, нито от добродетел, грях, нито от нещо друго, той е опетнен.

V-98. Точно както огледалото не се опетнява от отражения, така и б-Познаващият е вътрешно неопетнен от плодовете на действията.

V-99. Свободно движещ се сред масите, той не познава нито болки, нито удоволствия, когато тялото му е измъчвано или почитано, сякаш те са насочени към (нечии) отражения.

V-100. Отвъд хвалата и промяната, не разпознавайки нито поклонението, нито неговия обект, едновременно съобразяващ се и безразличен към всички кодекси на етикета,

V-101. Нека се откаже от тялото си или на свято място, или в колибата на ядещ кучешка плът: След като знанието е придобито, човек става Джнанин (познаващ) на Брахман, свободен от всички скрити впечатления от Карма.

V-102. Причината за робството е умствената конструкция; откажете се от нея. Освобождението идва чрез отсъствието на умствена конструкция; практикувайте го интелигентно.

V-103. В контекста на обектите, сетивните органи и техния контакт чрез предпазливи, постоянно и постоянно избягващи състояния на умствена конструкция.

V-104. Не се поддавайте на обекти; нито се идентифицирайте със сетивните органи. След като се отрекохте от всички конструкции, идентифицирайте се с

това, което остава.

V-105. Ако нещо ви харесва, тогава в състояние на робство сте в емпиричния живот; ако нищо не ви харесва, тогава (наистина) сте освободени тук.

V-106. В множеството обекти, движещи се и неподвижни, простиращи се от трева и т.н.; до живите тела, нека няма нищо, което да ви доставя удоволствие.

V-107. При отсъствието на чувството за „аз“ и неговото отрицание, едновременно съществуващо и несъществуващо, това, което остава непривързано, едно и също, превъзходно чисто и непоколебимо, се казва, че е Четвъртото.

V-108. Тази превъзходно чиста еднаквост, неподвижното състояние на освобождение-в-живота, състоянието на зрителя, в емпирична употреба, се нарича четвърто състояние.

V-109. Това не е нито будност, нито сън, защото няма място за умствени конструкции. Нито пък е това състояние на дълбок сън; защото в това не е замесена никаква инертност.

V-110. Този свят, такъв какъвто е, се разтваря и тогава е Четвъртото състояние за тези, които са успокоени и правилно пробудени; за непробудените той стои непроменен (както е в своята множественост).

V-111. Когато аспектът на аз-чувството е изоставен и уравновесеността доминира, а умът се разпада, настъпва Четвъртото състояние.

V-112. Отхвърлянето на обективното многообразие е доктрината на Шастрите, излагащи Духа. Тук няма нито авидя, нито Мая; това е спокойният Брахман, неуморен.

V-113. Човек неизбежно се успокоява в ясното небе на Духа, известен като Брахман, чиято същност е тишина и уравновесеност и който е сияен с всички сили.

V-114. Отказвайки се от всичко, бъди венчан с безмерна тишина, о, безгрешни!

Потопен в Нирвана, издигнат над разсъжденията, с отслабен ум и успокоен интелект.

V-115. С успокоен ум пребъдвай в Аза, като ням, сляп и глух; винаги обърнат навътре, превъзходно чист, с преливаща вътрешна мъдрост.

V-116. О, два пъти роден, извършвай действия, оставайки в дълбок сън в самата будност. След като си се отказал от всичко вътрешно, действай външно, когато се появи повод.

V-117. Самото съществуване на ума е страдание; самото отказване от ума е радост. Следователно, чрез непознаване (на обекти) отслаби ума в небето на Духа.

V-118. Виждайки, че красивото или грозното винаги остава, като камък, непоклатимо - по този начин, чрез собствените усилия, емпиричното съществуване е завладяно.

V-119. Това, което е скрито във Веданта, преподавано в отминали векове, не бива да се предлага на този, който не е установен в мир; нито на този, който не е син или ученик.

V-120. Който изучава Анапурнопанишад с благословията на (своя) учител, става Дживанмукта и сам по себе си изцяло Брахман - Това е Упанишад.

Ом! О, Деви, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно, о, вие, достойни за поклонение!

Нека се насладим на срока на живот, отреден от Девите,
хвалейки ги с непоколебимо тяло и крайници!

Нека славният Индра ни благослови!

Нека всезнаещото Слънце ни благослови!

Нека Гаруда, гръмотевицата за зло, ни благослови!

Нека Брихаспати ни дари с благополучие!

Ом! Нека има мир в мен!

Нека има мир в обкръжението ми!

Нека има мир в силите, които действат върху мен!

Тук завършва Анапурнопанишад, както се съдържа в Атхарваведа.

Публикувано | Променено на 29 юни 2018 г.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита
Брахма Сутра
Упанишади
Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги на Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

В

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Духовен магазин [Celextel](#)

Магазин за електронна музика [Celextel](#)

Духовна библиотека [Vedanta](#)

Библиотека [Vedanta Shastras](#)

„Наложително е всички тези различни йоги да се прилагат на практика; просто теориите за тях няма да донесат никаква полза. Първо трябва да чуем за тях, след това да помислим за тях. Трябва да разсъждаваме върху мислите, да ги запечатаме в умовете си и да медитираме върху тях, да ги осъзнаем, докато накрая те станат целият ни живот. Религията вече няма да остане сноп от идеи или теории, нито интелектуално съгласие; тя ще навлезе в самото ни аз. Чрез интелектуално съгласие днес можем да се съгласим с много глупави неща и утре да променим напълно мнението си. Но истинската религия никога не се променя. Религията е осъзнаване; не говорене, нито доктрина, нито теории, колкото и красиви да са те. Тя е битие и ставане, а не слушане или признаване; тя е цялата душа, която се променя в това, в което вярва. Това е религията.“

Свами Вивекананда

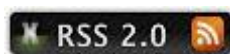
Пълни съчинения на Свами Вивекананда - том 2

Отказ от отговорност: [Celextel](#) създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 [Celextel Enterprises Pvt. Ltd.](#) Всички права запазени.

Тема за иновации от [Caginet](#) ** Задвижвано от [GetSimple](#)

[sitemap XML](#)

Открийте повече

наука

Наука

Аз съм това
Анапурна Упанишад
Аз съм Това
Атхарва Веда
Атхарваведа